

Een giechelende lach kwam onder de rozenboog vandaan. Hij wervelde door 20 rijen sneeuwwitte bruiloftstoelen, tot aan de plek waar Abby Brookshire gehurkt op de grond zat, aan de westkant van de tuin. Na het zorgvuldige snoeiwerk dat ze daar had verricht, probeerde ze zich weer enigszins toonbaar te maken voordat alle gasten arriveerden. Met haar handen vol afgeknipte takken keek ze over haar schouder, net op tijd om te zien hoe de bruidegom van die dag zijn bruid in zijn armen nam en haar liefdevol een kus op haar mond drukte. Dit beeld had ze de afgelopen jaren al ontelbare keren gezien, en toch schuurde het altijd weer langs die oude wond, die zelfs na zoveel jaren niet helemaal genezen was.

De fotograaf cirkelde als een paparazzo rond het gelukzalige bruidspaar, probeerde hun tijdschriftwaardige poses vanuit elke mogelijke hoek vast te leggen. Abby richtte haar aandacht weer op de azalea's die ze aan het snoeien was. Ze twijfelde er niet aan dat iedere foto die vandaag gemaakt werd in het Kissing Tree Hotel fantastisch zou worden. Heel haar leven was haar verteld dat deze trouwlocatie op nummer 8 stond in de felbegeerde Top 10 meest romantische locaties van Texas. Maar Abby kende een geheim dat zelfs de meeste gevoelige bruidstijdschriftschrijver niet kon bevroeden. De magie van Oak Springs had niet zozeer te maken met het romantische hotel, als wel met de weelderige natuur eromheen.

Ze klopte de viezigheid van haar knieën en strekte haar stijve rug. Op deze tienentwintig hectare grond was ze opgegroeid en ze was net zo vertrouwd met de stukjes gras en de bloeiende planten als met het schattige tweekamer-terreinmeestershuisje waarin ze met haar vader was opgegroeid. Als ze uitkeek over de keurig onderhouden grasperken en de aangeharkte paadjes, had ze nog levendige herinneringen aan het verstoppertje spelen in de bosjes na schooltijd, het kikkers vangen op verzengend hete zomerdagen met de jongens van Malone, en de appelmoespotten vol met zaailingen en potgrond. En het waren deze herinneringen, dit gevoel van ergens thuishoren, die haar voor altijd hier zouden houden. Hoe verleidelijk het aanbod ook zou zijn. Of hoe verleidelijk ook de man die zo'n aanbod zou durven doen.

Behoedzaam plukte ze een twijgje weg tussen een nette rij gele tulpen en gooide het in haar kruiwagen. Ze slenterde over de keistenen die haar vader al bijna twee decennia geleden had aangelegd. Haar trouwe, rubberen halfhoge laarsjes wezen haar de weg. Anders dan de meeste vrouwen van halverwege de twintig, had Abby niet bepaald de schoenencollectie die paste bij de sociale activiteiten van haar leeftijdsgenoten. Nee, haar keuzes wat betreft mode volgden één simpel devies: als ze het niet kon gebruiken in de tuin, kwam het niet in haar kledingkast. Ze wist dat de fotosessie voorafgaand aan de ceremonie zou beginnen aan de oostkant van het landgoed, dus werkte ze die kant op. Ze liep langs de kunstig aangelegde rivierstenen, een rij jeneverbesstruiken en langs de glinsterende dauwdruppels op het paadje naar de kreek. Elk stukje grond was een plekje op de wijzerplaat in Abby's hoofd: acht, negen en tien. Haar vader had haar geleerd om de verschillende plekken op hun landgoed te visualiseren als de getallen op de wijzerplaat van een klok: "Als je de volgorde van de klok volgt tijdens je ronde, zal geen enkele bloem, struik of plant je ooit ontgaan." Toen ze om de plantenkas heenliep en bijna op 12 uur van het landgoed was, werd haar greep om de handvatten van de kruiwagen opeens strakker, alsof ze daarmee de herinnering die zich aan haar opdrong, tegen kon houden. Een herinnering die ze uit alle macht probeerde weg te duwen. Maar het robuuste, knappe gezicht dat voor haar ogen opdoemde iedere keer dat ze de massieve eikenboom aan de voorkant van het hotel naderde, was moeilijker uit te wissen dan dat die eeuwenoude eik te ontwortelen zou zijn. Ze liep onder de uitgestrekte takken van de eik door, maar hield plots halt terwijl ze iets probeerde te begrijpen van de scène die zich voor haar ogen afspeelde. Rondom de dikke stam van de eikenboom prijkte een neongeel afzetlint. Een slingerende tak boven haar hoofd trok haar aandacht naar boven, waar ze vaag een figuur kon onderscheiden die naar

de top van de boom aan het klimmen was. *Wat ter wereld...?* Ze liet de kruiwagen staan en rende naar de andere kant van de eikenboom. Daar stond een man in een glanzend, strak pak met zijn nieuwe iPhone foto's te maken van het landgoed. Bradley, de oudste zoon van de familie Malone – en huidige eigenaar van het hotel – stelde Abby's geduld de laatste tijd zwaar op de proef. "Bradley, wat is dit allemaal?" Voor nu had ze even lak aan de formele omgangsvorm die hij graag zag wanneer er gasten binnen gehoorafstand waren. Hij mocht dan officieel haar baas zijn nu, door hun gezamenlijke jeugd was dat verschil makkelijk weg te denken. Vooral omdat in die tijd, tijdens de zomervakantie van haar laatste basisschooljaar, Bradley haar op een dag in precies deze boom had gejaagd en vervolgens de trap had weggehaald. Als Bradleys oudere, net iets knappere neef hem niet in de houdgreep op de grond had gehouden totdat hij zich overgaf en het trapje op ging halen, zou Abby nooit de vrijmoedigheid hebben gehad hem tegen te spreken. Maar van alle Malones was het altijd Griffin geweest die haar aangespoord had méér uit zichzelf te halen. Griffin had altijd in haar geloofd: dat ze meer kon, dat ze meer waard was. "Vanwaar dit afzetlint? En wie is dat daar, boven in onze boom?"

Hij zuchtte diep alsof alleen al het idee om met zijn terreinbeheerder te moeten praten hem uitputte. "Zoals ik net ook al tegen Annette zei, telt elke minuut bij het opmaken van een proces-verbaal. Verzekeringsagenten wachten niet op bruiloftsceremonies." *Ah, Annette.* Vandaar dat zijn gezicht eruitzag alsof hij al de ganse dag op een zuurstok zat te zuigen. Annette was niet alleen de beste huwelijkscoördinator van het hele dorp, ze was ook Bradleys ex-vrouw; een ongelukkige situatie voor alle werknemers van het Kissing Tree Hotel. "Wacht, heeft dit proces-verbaal iets te maken met die tiener die afgelopen weekend naar beneden viel en zijn arm brak? Want dat was overduidelijk zijn eigen schuld; hij had zelf het bordje 'niet beklimmen' genegeerd en..." "Maakt niet uit," antwoordde Bradley met een grafstem. "Het hotel is evengoed verantwoordelijk voor zijn val. Tenminste, daar ziet het naar uit als je de stapel medische facturen op mijn bureau ziet." Vol frustratie, die de afgelopen tijd met de dag erger leek te worden, keek hij omhoog naar de klimmer die hoog in de boom een tak aan het snoeien was.

Abby haalde diep adem en probeerde de diplomatieke toon aan te slaan die ze van haar vader geleerd had te gebruiken op zulke beladen momenten. "Oké, tja, ik begrijp je frustratie over die onverwachte medische rekeningen, maar dat neemt niet weg dat je het protocol moet blijven volgen." Het was niet de eerste keer dat ze deze conversatie over de eikenboom met hem voerde. "De Wet natuurbescherming levende eiken in deze regio is nogal nauwkeurig als het gaat om het aanvragen van vergunningen voor klimmers, en nóg nauwkeuriger als het gaat om inhuren van gecertificeerde boomverzorgers." "Ik ken het protocol, Abby," zei hij droogjes. "Dus dan weet je ook dat boetes op het niet naleven van de regels kunnen oplopen tot tienduizenden dollars?" Sinds Bradleys ouders afgelopen jaar gepensioneerd waren, had ze al oneindig vaak met hem overlegd over komende bezuinigingen en krimpende budgetten, vooral waar het dingen betrof die hij vervangbaar of overbodig achtte. En haar budget voor terreinbeheer viel meestal in één van die twee categorieën. Ze was al veel minder kunstmest gaan gebruiken, had haar kleine team van werknemers nog verder moeten uitdunnen, en haar aanvragen voor nieuw tuingereedschap werden nooit meer ingewilligd. Dus als hij de kosten van een gebroken arm al niet kon ophoesten, dan zou een boete vanuit de gemeente helemaal desastreus zijn. Voor hen allemaal. "Mij beboeten ze niet." De arrogantie in zijn stem ergerde haar mateloos. "Het feit dat je een Malone bent wil niet zeggen dat je nooit gedagvaard kan worden. Die regels zijn er niet voor niets – ze zijn er om ons meest waardevolle historische erfgoed te beschermen." De familie Malone mocht dan een van de meest vooraanstaande families in Oak Springs zijn, zelfs zij waren niet bij machte zomaar een honderdvijftig

jaar oude eikenboom omver te laten halen.

“Hij is gecertificeerd,” ging hij verder.

“Wat?”

“Mijn klimmer.” Bradley wees omhoog.

Ze kneep haar ogen samen tegen de ondergaande zon. De werkkleding van de man en zijn uiterlijk kwamen haar niet bekend voor. “Van welk bedrijf komt hij? Ik heb dat logo nooit eerder gezien.”

Abby was er vrij zeker van dat ze elke gecertificeerde boomverzorgster in de wijde omgeving van Oak Springs kende. *Uit alle macht probeerde ze de gedachte aan die ene boomverzorgster tegen te houden. Degene die twee jaar geleden verhuisd was, ver weg bij Oak Springs vandaan.* Ze beseftte dat Winston Hawks, de oudere man die al sinds jaar en dag hun bomen verzorgde, nog niet terug was van zijn bezoek aan zijn zieke moeder, die ergens ver naar het oosten woonde.

“En wat moet die kerel daar überhaupt? Onze eerstvolgende snoeironde staat pas in juni gepland.”

Bradley deed zijn ogen dicht en masseerde zijn rechterslaap. Iets in dat gebaar herinnerde haar aan de tijd dat ze nog kinderen waren, nog voordat een beugel zijn gebit netjes recht had gezet, nog voordat een ooglaserverhandeling zijn bijziendheid had verholpen.

“Beseft je wel wat er gebeurd zou zijn als de ouders van dat kind hadden besloten ons aan te klagen?”

“Ja, maar zelfs al hadden ze dat geprobeerd, er waren te veel getuigen om...”

Alsof hij haar niet eens hoorde, ging hij door. “En heb je enig idee hoeveel een gemiddelde snoeibeurt van die eik me kost tegenwoordig? Of alle andere kosten voor die boom? Dat speciale irrigatiesysteem en die specifieke klimbenodigheden voor zo’n enorm dikke stam?”

Terwijl hij aan het praten was knapte er een tak ergens boven in de boom, tuimelde omlaag en sloeg kapot tegen de grond.

“Nou, niet echt, maar ik...”

“We kunnen het gewoon niet betalen. Tien jaar geleden niet en nu helemaal niet meer.”

Hij pauzeerde even, ze hield haar adem in. “Volgens die beschermingswet waar jij zo dol op bent, komt honderd procent van de kosten op het bordje van de eigenaar terecht. Terwijl ik amper meer rechten behoud om beslissingen te nemen over de grond rondom deze boom, of over de boom zelf. Of in ieder geval niet zonder dat ik de kans loop zwaar beboet te worden.”

Ze voelde een koude rilling langs haar rug omhoog kruipen. “Wat wil je daarmee zeggen?”

“Ik heb een aanvraag ingediend bij de gemeenteraad om hem weg te laten halen.”

“Wat?” Haar stem was niet meer dan een soort gepiep, alsof hij met deze mededeling alle vechtlust in een klap uit haar had weggeslagen. “Weghalen? Maar dat... dat kan je niet doen.”

Uit alle macht probeerde ze een reden te verzinnen, iets wat een kortzichtige zakenman als Bradley Malone zou kunnen overhalen. “Maar... ons hotel is zelfs vernoemd naar die boom, het *Kissing Tree Hotel*. De boom hoort bij ons... dankzij deze boom zijn we elk trouwseizoen volgeboekt. Elke bruid wil altijd hier haar fotoshoot doen.”

“Een naamsverandering van het hotel is nog wel waar ik me het minste zorgen over maak. Bovendien hebben we genoeg natuurschoon hier in de omgeving waar die fotoshoots gemaakt kunnen worden.” Hij pakte zijn telefoon uit zijn zak en typte kwaad iets in, waarna hij zijn blik weer op haar richtte. “Het trouwseizoen duurt maar drie of vier maanden, van de twaalf. Daar overleven we het niet op.” Hij zweeg even. “Gasten blijven echt wel komen, of die boom nu wel of niet op de achtergrond van hun foto’s komt. De geschiedenis van dit hotel en dit dorp gaan honderden jaren terug.”

“Ja, en hetzelfde geldt voor deze boom!” Een angst die Abby niet meer gevoeld had sinds de dag waarop haar vader haar van zijn prognose had verteld, maakte zich van haar meester. Bradley had vaker geklaagd over de hoge kosten voor het onderhoud van de boom, maar nog nooit had hij gedreigd om de beschermingsvoorschriften op te willen laten heffen, en al helemaal niet om de

boom weg te laten halen. *Weghalen*. Alleen al de gedachte maakte haar misselijk. “Alsjeblíeft, doe het niet.” Haar stem trilde van emotie. “Er moet een manier zijn waarop we het financieel kunnen uitzingen én de boom kunnen behouden. We hebben alleen wat tijd nodig, tijd om samen iets te bedenken, een plan te maken.”

Heel even leek het alsof de muur van ongevoeligheid die Bradley sinds zijn scheiding afgelopen januari om zich heen had opgetrokken, iets leek af te brokkelen – en ze ving een glimp op van de man die hij had kunnen zijn. Maar hij schudde zijn hoofd en al haar hoop vervloog. “Het is te laat. De aanvraagprocedure voor buitenwerkingstelling van die wet is al in gang gezet. Ik heb een betrouwbare boomdeskundige ingehuurd om een volledig taxatierapport op te stellen over de gezondheid van de boom. Dat rapport kan dan aan de monumentencommissie voorgelegd worden voor de gemeenteraadsvergadering eind deze maand. Als je nog vragen hebt, moet je bij hem zijn.” Haar blik keerde terug naar de tengere jongen die in zijn klimgordel langs de boomstam naar beneden kwam. Waarom zou Bradley een totale vreemde zoiets belangrijks toevertrouwen? Had hij hem omgekocht? Ze bekeek zijn uitrusting nog eens goed; glimmend nieuw, nog nooit eerder gezien – alles duidde op huurmateriaal. Raar genoeg had juist dit feit een sterk kalmerende werking op haar groeiende onrust. Deze eeuwenoude boom zou niet neergehaald worden door een of andere onervaren vent. Hij zou niet worden geveld door iemand die totaal geen respect had voor een stuk natuur met zoveel historie. De commissie zou dat niet toelaten. En zij ook niet... kostte wat kost. Aan zijn jonge leeftijd te zien had deze boomverzorger zijn diploma nog niet lang op zak. Wat zou het zijn, een maand of twee? Belachelijk. Zij had het grootste deel van haar achtentwintig jaren tot aan haar ellebogen in de grond gezeten, zaiend en snoeiend. Ze had de natuur leren kennen aan de hand van een meestertuinier, die haar zijn leven lang had geleerd Gods schepping te respecteren. En hoewel ze niet zelf de beschermde eik mocht beklimmen, een of ander onbekende knul van buitenaf zou haar echt niets nieuws kunnen vertellen.

Want Abby kende deze boom als geen ander. Zoals ze elke vierkante meter van deze tienenhalf hectare grond door en door kende. Dit stuk land was, net als de oude eik, bijna een onderdeel van Abby. Een verlengstuk van haar gebroken hart. Als ze dit zou verliezen, zou er niets van haar hart overblijven.

Niet ver achter haar schraapte iemand zijn keel en het overbekende geluid bezorgde haar kippenvel. Zonder zich om te draaien wist ze wie de man achter haar was. Dezelfde man die nog zo vaak haar dromen beheerste. Dezelfde man die haar tijdens een zware hagelstorm, op haar negentiende verjaardag, voor het eerst had gekust, hier in een tuinkas. Dezelfde man die haar uren lang in zijn armen had gehouden, in de nacht dat haar vader zijn laatste adem uitblies. Dezelfde man aan wie ze nooit, maar dan ook nooit meer haar hart wilde verliezen.

Griffin Malone.

2

Het grootste deel van de afgelopen vier uur, gedurende zijn autorit van San Antonio naar Oak Springs, had Griffin opgezien tegen dit moment. Of... hij kon beter zeggen: het grootste deel van de afgelopen twee *jaar* had hij opgezien tegen dit moment. Hij was zich ervan bewust dat hier onaangekondigd verschijnen wellicht een wond uit het verleden open zou halen, maar het zou in het niet vallen bij het onherstelbare letsel dat zij hem destijds had bezorgd, toen ze hem volledig uit haar leven had verbannen.

Van de ene op de andere dag was Abby onbereikbaar geworden, had zichzelf afgekeerd van de wereld, van hem. Al zijn pogingen tot toenadering waren vergeefs. Wat hij ook had geprobeerd, ze wilde de waarheid niet horen: dat hij teveel van haar hield om te zien hoe ze – met al haar talent – haar tijd verspilde bij het hotel. En haar vader had precies hetzelfde gezegd.

Hij wist heel goed dat zijn aanwezigheid bij het Kissing Tree Hotel voor een klus van zijn neef bepaald geen aangename verrassing voor Abby zou zijn, maar het was misschien zijn enige kans om het goed af te sluiten. En dat afsluiten, besepte hij, was precies wat hem niet lukte. Een succesvol boomverzorgingsbedrijf neerzetten? Gelukt. Betrouwbare werknemers aannemen? Met succes. Maar Abby laten gaan, terwijl de belofte die hij aan haar stervende vader had gedaan nog niet ingelost was? Onmogelijk.

Tijdens de lange autorit had hij zich voorbereid op het zien van Abby's goed verzorgde, gebruikte huid en haar donkere walnootkleurige ogen. Hij had zichzelf gedwongen om zich haar lieflijke sproeten te herinneren, die over haar neusbrug liepen en haar verleidelijke bovenlip prachtig lieten uitkomen. Maar waar hij zich totaal niet op voorbereid had, was wat het geluid van haar stem met hem zou doen. Want ze was niet gewoon wat aan het praten, ze hield een vurig pleidooi. Voor het leven van deze boom, precies zoals ze had gepleit voor het leven van haar vader op die dag dat hij besloten had met alle behandelingen te willen stoppen.

Griffin schudde de pijnlijke herinnering van zich af en schraapte zijn keel. Hij stopte zijn handen diep in zijn zakken en stapte naar haar toe. Hij had al zijn wilskracht nodig om niet direct naar haar toe te lopen en haar in zijn armen te sluiten.

"Hoi, Abby."

Ze draaide zich langzaam om, knipperend met haar ogen alsof ook zij moeite had het verleden en het heden uit elkaar te houden. "Griffin."

Tientallen openingszinnen had hij bedacht, tientallen verschillende manieren om onverschillig en onaangedaan te blijven. Maar op het moment dat ze zijn naam noemde, gingen al zijn voornemens en ideeën in rook op. Het was de eerste keer sinds twee jaar dat ze elkaar weer zagen. Sinds ze hem op precies deze plek diep had gekwetst.

Ergens ver weg hoorde hij zijn neef ongeduldig mopperen over "niet veel daglicht meer over" en nog iets over "dat rapport moet af voordat Annette weer met haar bezemsteel overvliegt", maar Griffin negeerde hem. Hij was te geobsedeerd door het gezicht voor zich, waarvan hij overtuigd was geweest dat het hem na al die tijd niet meer van zijn stuk zou brengen. Maar hij was net zo goed in zijn eigen gedrag voorspellen als in het geven van relatieadvies.

Er zat een maximum aan de hoeveelheid Bradley-en-Annette-drama die hij aankon op één enkele middag. En dat maximum was binnen tien minuten na zijn aankomst bij het hotel bereikt. Natuurlijk, hij wist ook wel dat het niet makkelijk moest zijn voor zijn neef om zo nauw samen te moeten werken met zijn ex-vrouw. Maar op dit moment was hij niet in staan ook maar enig zinvol advies te bieden aan een eigenwijze hoteleigenaar over hoe hij moest samenwerken met een excentrieke weddingplanner. Hij had al meer dan genoeg om aan te werken in zijn eigen relatie met Abby, en dat was precies wat hij wilde doen in de korte tijd die hem hier gegeven was.

Hij glimlachte toen hij de mooie jonge vrouw voor hem zag, in haar groene laarzen. "Ik zie dat je Kermit de Kikker nog steeds hebt." Abby stak haar tenen omhoog in haar korte rubberen laarzen, en haalde gelaten haar schouders op, terwijl het resultaat van zijn werk – een grappig kikkertje getekend met zwarte stift op de laars, net onder haar enkel – nog altijd duidelijk zichtbaar was. "Ze konden nog een paar jaar mee." Hij grinnikte. Altijd praktisch, zijn Abby. Hoewel, dat *zijn* kon hij nu wel weglaten. Griffin hoorde Bradley alweer geërgerd snuiven en met moeite wendde hij zijn blik af van Abbey en keek naar zijn leerling die net uit de eik naar beneden was gekomen. Abby draaide zich om naar de